

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 czerwca 2013 roku skierowanym przeciwko pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. powód S. P. wniósł o uznanie reklamacji z dnia 6 marca 2013 roku i 16 kwietnia 2013 roku w przedmiocie rozliczenia kosztów c.o. za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku, ustalenie wysokości zaliczki za podgrzanie zimnej wody w kwocie nieprzekraczającej 24,38 zł/m³, ustalenie poszczególnych zapisów Regulaminu określającego zasady rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz ustalania opłat za użytkowanie lokali mieszkalnych, użytkowych i garaży w Spółdzielni Mieszkaniowej w S. i Regulaminu określającego zasady rozliczania kosztów gospodarki cieplnej i ustalania opłat za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej dla mieszkań i lokali użytkowych w Spółdzielni Mieszkaniowej w S., a także o zasądzenie kosztów sądowych. Argumentując powyższe wskazywał, iż pozwana spółdzielnia, opierając się na ww. regulaminach, w sposób nieprawidłowy dokonuje rozliczeń centralnego ogrzewania i podgrzania zimnej wody, tym samym obciąża powoda i innych mieszkańców spółdzielni nienależnymi opłatami. Podał jednocześnie, iż łączna wartość spornych należności wynosi 614,35 zł. W piśmie z dnia 8 maja 2014 roku strona powodowa sprecyzowała żądanie wnosząc o zasądzenie od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. na rzecz powoda kwoty 178,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem rozliczenia poniesionych przez powoda kosztów centralnego ogrzewania za rok 2012, ustalenie nieistnienia zobowiązania powoda do zapłaty na rzecz pozwanej kwoty 0,47 zł tytułem dopłaty za niedobór zimnej wody za I kwartał 2013 roku, ustalenie nieistnienia zobowiązania powoda do uiszczenia zaliczki za ciepłą wodę użytkową na rzecz pozwanej począwszy od dnia 1 kwietnia 2013 roku.

Pismem z dnia 9 grudnia 2014 roku pełnomocnik powoda wskazał, iż zmienia powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanego zamiast kwoty 178,63 zł kwoty 107,81 zł -wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, podtrzymał pozostałe żądania, a także wniósł o zasądzenie kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego. Podczas rozprawy w dniu 11 grudnia 2014 roku pełnomocnik powoda oświadczył, iż powyższa modyfikacja stanowiła częściowe cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się roszczenia.

W odpowiedzi na powyższe żądania strona pozwana w toku całego postępowania wносиła o oddalenie powództwa w całości, wskazując na niezasadność roszczenia. Podczas rozprawy w dniu 11 grudnia 2014 roku pełnomocnik spółdzielni przyznał, iż rozliczenie centralnego ogrzewania w zakresie kwoty 178,16 zł zostało dokonane nieprawidłowo na niekorzyść powoda, wskazał przy tym, iż nie zgadza się z wynikającą z opinii biegłego kwotą 0,22 zł, bowiem nie uwzględnia ona abonamentu doliczanego do opłat za zimną wodę. Podniósł jednocześnie, iż rozliczenie pomiędzy stronami powinno zostać dokonane w sposób kompleksowy, zaś jak wynika z wyliczeń biegłego powód powinien zapłacić spółdzielni kwotę 111,83 zł tytułem rozliczenia ciepłej wody za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku. Tym samym pozwana spółdzielnia nie jest zobowiązana do zapłaty względem S. P.. Pełnomocnik pozwanego wniósł ponadto o zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód S. P. jest członkiem Spółdzielni Mieszkaniowej w S.. Mieszka w lokalu numer (...) o powierzchni(...)m², znajdującym się w budynku wielomieszkaniowym przy ulicy (...) w S., z tego też tytułu - przez uiszczenie opłat - ponosi koszty związane z eksploatacją i utrzymaniem należącego do niego lokalu, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni.

Zasady rozliczania kosztów gospodarki cieplnej i ustalania opłat za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej dla mieszkań i lokali użytkowych w Spółdzielni Mieszkaniowej w S. obowiązujące w 2012 roku określone zostały w regulaminie z dnia 17 września 2010 roku. Od dnia 1 stycznia 2013 roku zasady te określa regulamin uchwalony uchwałą Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. nr (...) z dnia 31 sierpnia 2012 roku (k. 223 – 233). Do powyższego regulaminu zmiany zostały wprowadzone uchwałą Rady Nadzorczej nr (...) z dnia 12 marca

2013 roku (k. 250 – 254). Regulamin określający zasady rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz ustalania opłat za użytkowanie lokali mieszkalnych, użytkowych i garaży w Spółdzielni Mieszkaniowej w S. obowiązujący od 1 stycznia 2013 roku uchwalony uchwał Rady Nadzorczej z dnia 31 sierpnia 2012 roku nr (...) (k. 234 – 249).

S. i T. P. w 2012 roku uiszczyli zaliczkę na koszty centralnego ogrzewania w łącznej wysokości 2 042,88 zł (12 x 170,24 zł; k.681). Stosownie do informacji zawartej w indywidualnym rozliczeniu kosztów centralnego ogrzewania za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2012 roku - z dnia 6 lutego 2013 roku, powód i T. P. mieli być obciążonymi kosztami centralnego ogrzewania nieruchomości w przedmiotowym okresie w łącznej wysokości 1 893,21 zł - w tym z tytułu kosztów wspólnych w kwocie 938,38 zł, kosztów zużycia w kwocie 885,76 zł oraz kosztów dodatkowych w kwocie 69,07 zł, zaś wpłaconą przez niego zaliczkę nieprawidłowo określono na kwotę 2 264,64 zł. W związku z powyższym dokonano na ich rzecz zwrotu części zaliczki – w wysokości 371,43 zł (k. 255). Ogólny koszt zakupu przez pozwaną spółdzielnię ciepła na cele C.O. budynku położonego przy ul. (...) o pow. (...)w 2012 roku wyniósł zaś łącznie 90 451,20 zł (k. 133 – 160).

W dniu 6 marca 2013 roku S. P. i T. P. złożyli za pośrednictwem Spółdzielni Mieszkaniowej w S. skierowaną do (...) sp. z o.o. – zajmującej się rozliczaniem zużycia ciepła i wody w pozwanej spółdzielni - reklamację dotyczącą rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania za rok 2012, wnosząc o anulowanie wszystkich indywidualnych rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2012 roku oraz o rozliczenie powyższych kosztów według powierzchni użytkowej mieszkania (k. 22 – 23). Pismem z dnia 12 marca 2013 roku spółka powyższa odmówiła uwzględnienia reklamacji (k. 27).

Zgodnie z informacją z dnia 28 marca 2013 roku w okresie I kwartału 2013 roku powód poniósł wydatki z tytułu zużycia wody zimnej i kanalizacji w wysokości 177,37 zł, z tytułu niedoborów w wysokości 0,47 zł oraz z tytułu podgrzania wody w wysokości 89,60 zł (k. 256).

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności za niedopuszczalne uznać należy zawarte w piśmie procesowym pełnomocnika strony powodowej z dnia 9 grudnia 2014 roku częściowe cofnięcie pozwu, bez zrzeczenia się roszczenia. Zgodnie bowiem z art. 203 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, przy czym pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

W niniejszej sprawie strona powodowa nie uzyskała zezwolenia strony pozwanej na częściowe cofnięcie pozwu, a jednocześnie z wnioskiem powyższym - zastrzegając, iż czynność nie łączy się ze zrzeczeniem się roszczenia - wystąpiła już w toku postępowania. Tym samym nie zaszyły przesłanki do uwzględnienia powyższego wniosku.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (D.U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1116), członkowie spółdzielni będący właścicielami lokali są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem ich lokali, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Podkreślić zarazem należy, iż zarówno instalacja grzewcza c.o., jak i instalacja wodno-kanalizacyjna jest urządzeniem służącym do wspólnego użytku wszystkich członków spółdzielni i właścicieli lokali niebędących członkami spółdzielni oraz części wspólnych budynku. Z urządzeń takich korzystają wszyscy użytkownicy lokali zarówno w ten sposób, że ciepło i woda są doprowadzane do poszczególnych lokali, jak i w ten sposób, że ogrzewane są wspólne części budynku.

Stosownie do art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c. podmiot, który uzyskał świadczenie nienależne jest obowiązany do jego wydania. Świadczenie jest przy tym nienależne w przypadku. Gdy osoba która je spełniła nie była zobowiązana lub nie była zobowiązana względem osoby, której świadczyła, albo gdy podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony

cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Analizując żądanie powoda w przedmiocie zasądzenia na jego rzecz kwoty 178,16 zł tytułem rozliczenia poniesionych przez powoda kosztów centralnego ogrzewania za rok 2012 - wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty odnieść się należało przede wszystkim do przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.). W myśl bowiem art. 45a ww. ustawy wysokość opłat za energię ciepłą powinna być ustalana w taki sposób, aby zapewniała wyłącznie pokrycie ponoszonych przez odbiorcę kosztów zakupu ciepła (ust. 4). Koszty zakupu ciepła rozlicza się w części dotyczącej ogrzewania, stosując dla lokali mieszkalnych i użytkowych metody wykorzystujące: wskazania ciepłomierzy, wskazania urządzeń wskaźnikowych niebędących przyrządami pomiarowymi w rozumieniu przepisów metrologicznych, wprowadzonych do obrotu na zasadach i w trybie określonych w przepisach o systemie oceny zgodności, powierzchnię lub kubaturę tych lokali, zaś dla wspólnych części budynku wielolokalowego użytkowanych przez lokatorów, powierzchnię lub kubaturę tych części odpowiednio w proporcji do powierzchni lub kubatury zajmowanych lokali (ust. 8). Zgodnie z art. 45a ust. 9 właściciel lub zarządca budynku wielolokalowego dokonuje wyboru metody rozliczania całkowitych kosztów zakupu ciepła na poszczególne lokale mieszkalne i użytkowe w tym budynku, tak aby wybrana metoda, uwzględniając współczynniki wyrównawcze zużycia ciepła na ogrzewanie, wynikające z położenia lokalu w bryle budynku przy jednoczesnym zachowaniu prawidłowych warunków eksploatacji budynku określonych w odrębnych przepisach, stymulowała energooszczędne zachowania oraz zapewniała ustalanie opłat, o których mowa w ust. 4, w sposób odpowiadający zużyciu ciepła na ogrzewanie i przygotowanie ciepłej wody użytkowej. Podkreślić przy tym należy, iż Sąd, rozpoznając spór pomiędzy spółdzielnią a członkiem spółdzielni dotyczący kwestii prawidłowości rozliczenia kosztów utrzymania i eksploatacji nieruchomości nie jest związany treścią uchwał podjętych w tym przedmiocie przez spółdzielnię.

Analiza zgromadzonego w toku postępowania w sprawie materiału dowodowego uzasadniała zdaniem sądu wnioski o wadliwość dokonanego przez pozwaną spółdzielnię rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania za rok 2012. W przedmiotowej sprawie Rada Nadzorcza pozwanej spółdzielni ustaliła regulamin rozliczania kosztów zużytego ciepła, w którym jako zasadę przyjęto rozliczenia w systemie opomiarowanym, czyli według wskazań podzielników kosztów centralnego ogrzewania. Z treści wskazanego regulaminu wynika, iż określenie przypadających do rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania za rok 2012 nastąpić powinno poprzez zsumowanie kosztów podgrzania wody z kosztami centralnego ogrzewania, a następnie pomniejszenie tak uzyskanej sumy o przychód z tytułu centralnego ogrzewania z lokali użytkowych. Następnie tak ustalona różnica była z kolei pomniejszana o rozliczone z mieszkańcami koszty podgrzania zimnej wody i koszt mieszkania obciążonego ryczałtem. Wskazana w powyższym regulaminie metoda rozliczeń powoduje, iż osoby wykazujące większe zużycie na podzielnikach ciepła ponoszą większe niż wynikające z faktycznego zużycia opłaty z tytułu ogrzania wody zimnej. Jednocześnie nie uwzględniono przenikania ciepła przez przegrody i ciepła oddanego przez nieizolowane piony grzewcze, tym samym dopuszczając do sytuacji, w której część lokali – w całości lub w części - ogrzewa się kosztem innych mieszkańców. Z uwagi na powyższe Sąd podzielił opinie wyrażona przez powołanego w sprawie biegłego sądowego z zakresu pomiaru zużycia ciepła na potrzeby centralnego ogrzewania i ciepłej wody użytkowej M. P., iż ustalenie prawidłowego kosztu centralnego ogrzewania, przy zachowaniu wymagań wynikających z powołanego wyżej art. 45a ustawy Prawo energetyczne, w niniejszym przypadku jest możliwe jedynie w oparciu o metodę powierzchniową. Uznanie bowiem, że opłaty powinny być uregulowane proporcjonalnie do ilości zużytej energii wskazanej na podzielnikach powodowałoby, że ciężar ekonomiczny związany z utrzymaniem właściwej temperatury w lokalu powoda spoczywałby w znacznej mierze na jego sąsiadach. Taki stan rzeczy jest, w ocenie Sądu, nie do zaakceptowania.

W pisemnej opinii biegły sądowy M. P. wskazał, iż uwzględniając koszty zakupu ciepła na cele ogrzania całego budynku i związany z tym koszt ogrzania (...) m² powierzchni, strona powodowa tytułem opłaty za centralne ogrzewanie mieszkania nr (...) uiścić powinna kwotę 1563,89 zł. Tym samym właściwa wysokość zwrotu z wpłaconej na ten cel zaliczki (w wysokości 2042,88 zł) wynosić powinna 478,99 zł (k. 341-723, 767-857).

W ocenie Sądu sporządzona przez biegłego opinia jest rzetelna, pełna i jasna. Przedstawione w niej wnioski i wyjaśnienia są logiczne, spójne i konsekwentne, a przede wszystkim miarodajne dla dokonania ustaleń potrzebnych do rozstrzygnięcia sporu, którego przedmiot został wskazany w pozwie. Zauważyć jednocześnie należy, iż w opinii uzupełniającej biegły sądowy wyjaśnił wszelkie wątpliwości wynikające z wniesionych przez strony postępowania uwag i zastrzeżeń. Powyższe w ocenie Sądu przemawia za uznaniem opinii za zasługującą na uwzględnienie przy dokonywaniu rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Mając więc na uwadze, iż powód z tytułu centralnego ogrzewania w roku 2012 powinien uiścić na rzecz pozwanej kwotę 1563,89 zł, zaś łączna wysokość obciążających go z tego tytułu opłat wyniosła 1671,45 zł (2042,88 zł – 371,43 zł), spółdzielnia – z tytułu świadczenia nienależnego - powinna zwrócić mu kwotę 107,56 zł. Tym samym powództwo w zakresie zasądzenia kwoty 178,16 zł od pozwanej na rzecz powoda z uwagi na rozliczenie poniesionych przez powoda kosztów centralnego ogrzewania za rok 2012 podlegało uwzględnieniu jedynie co do kwoty 107,56 zł, w pozostałym zaś zakresie zostało oddalone.

Odnosząc się natomiast do żądania w przedmiocie rozliczenia zużycia wody zimnej w I kwartale 2013 roku – co do kwestionowanego przez powoda obowiązku ponoszenia kosztów związanych z tzw. niedoborem wody - w pierwszej kolejności wskazać należy, iż koszty związane z dostarczeniem wody do nieruchomości są odpowiednio kosztami związanymi z eksploatacją i utrzymaniem lokalu oraz nieruchomości wspólnej, wskazanymi w art. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych. Stosownie zaś do art. 27 ust 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. 2001 Nr 72 poz. 747) ilość wody dostarczonej do nieruchomości ustala się na podstawie wskazania wodomierza głównego. Wynikłe różnice pomiędzy wskazaniami wodomierzy indywidualnych, a wskazaniami wodomierza głównego – czy to powstałe z uwagi na dopuszczalne błędy pomiarowe, czy wynikiłe z zużycia wody dla celów utrzymania nieruchomości wspólnej, obciążają wszystkich członków spółdzielni oraz właścicieli lokali niebędących członkami spółdzielni.

Dokonując ustaleń w przedmiocie faktycznego zużycia wody zimnej w budynku przy ul. (...) w S. w I kwartale 2013 roku i kosztów jej dostarczenia Sąd oparł się na wskazywanej wyżej opinii biegłego sądowego z zakresu pomiaru zużycia ciepła na potrzeby centralnego ogrzewania i ciepłej wody użytkowej. Biegły M. P. podał w niej, iż uwzględniając cenę dostarczenia wody, odprowadzenia ścieków oraz wysokość abonamentu, łączny koszt (...) m⁽⁽³⁾⁾ wody doprowadzonej do powyższej nieruchomości wynosił 7,60 zł. Jednocześnie wskazał, iż stosownie do przedstawionych przez spółdzielnię mieszkaniową faktur ogólne zużycie wody w przedmiotowym okresie wyniosło (...) m⁽⁽³⁾⁾, zaś zużycie wskazywane przez indywidualne wodomierze wyniosło (...) m⁽⁽³⁾⁾. Tym samym wysokość tzw. niedoboru wyniosła 1,84 m⁽⁽³⁾⁾, zaś koszt jej zakupu wyniósł 13,99 zł. Uwzględniając liczbę znajdujących się w budynku lokali mieszkalnych powód zobowiązany był ponieść 1/65 kosztów wynikłych z różnicy pomiędzy wskazaniami liczników indywidualnych, a licznika głównego, a więc kwotę 0,22 zł. Mając na uwadze, iż zgodnie z informacją z dnia 28 marca 2013 roku w okresie I kwartału 2013 roku powód poniósł koszty tzw. niedoborów w wysokości 0,47 zł, Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanej spółdzielni kwotę 0,25 zł, w pozostałym zakresie roszczenie oddalając.

Całkowicie niezasadnym okazało się zaś roszczenie strony powodowej o ustalenie nieistnienia zobowiązania powoda do uiszczenia zaliczki za ciepłą wodę użytkową na rzecz pozwanej począwszy od dnia 1 kwietnia 2013 roku.

Podstawą żądania w powyższym zakresie stanowił przy tym przepis art. 189 k.p.c., statuujący, iż powód żądać może ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Interes ten występuje, gdy istnieje niepewność prawa lub stosunku prawnego, zarówno z przyczyn faktycznych, jak i prawnych. W niniejszej sprawie, mając na względzie spór co do istnienia i wysokości ewentualnego zadłużenia interes taki po stronie powoda niewątpliwie występuje.

Odnosząc się do samego istnienia roszczenia o zaliczkę na cele podgrzania wody zauważyć należy, iż stanowi ona jedną z opłat związanych z eksploatacją i utrzymaniem lokali członków spółdzielni, w związku z czym powód zobowiązany jest do jej ponoszenia co do zasady na podstawie art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach

mieszkaniowych. Stosownie zaś do art. 4 ust 6 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych opłaty wnosi się co miesiąc, z góry do 10 dnia miesiąca, przy czym statut może określić inny termin, nie krótszy niż ustawowy.

Regulamin w przedmiocie zasad rozliczania kosztów gospodarki cieplnej i ustalania opłat za centralne ogrzewanie oraz za podgrzanie wody użytkowej dla mieszkań i lokali użytkowych w Spółdzielni Mieszkaniowej w S., uchwalony uchwałą Rady Nadzorczej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. nr (...) z dnia 31 sierpnia 2012 roku, wprowadził rozdzielność rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania i podgrzania wody użytkowej, dostosowując zarazem powyższy regulamin do wskazań art. 45a ust 8 pkt 2 ustawy prawo energetyczne. Regulamin powyższy wprowadzał opłatę stałą zależną od liczby osób zamieszkujących w danym lokalu. Natomiast uchwałą Rady Nadzorczej nr (...) z dnia 12 marca 2013 roku wprowadzone zostały zmiany do powyższego regulaminu zmieniające powyższą opłatę na stałą opłatę niezależną od liczby osób mieszkających w danym lokalu. Analizując kwestię prawidłowości rozliczeń z tytułu podgrzania wody użytkowej, z uwzględnieniem zmian regulaminu, Sąd oparł się na powoływanej uprzednio opinii biegłego sądowego M. P.. Jak wynika z przedmiotowej opinii rozliczenie w tym przedmiocie zostało dokonane przez pozwaną w sposób prawidłowy. Spółdzielnia mieszkaniowa, po uzyskaniu informacji o całkowitym koszcie uzyskania ciepła w roku 2013, dokonała całkowitego rozliczenia kosztów podgrzania wody w 2013 roku, dokonując zarazem odpowiednich korekt co do poszczególnych kwartalnych rozliczeń. Zastosowana przez nią metoda była przy tym zarówno dozwolona ustawowo, jak i racjonalna pod względem prawidłowości wyliczeń. Tym samym Sąd nie znalazł podstaw do ustalenia nieistnienia obowiązku uiszczania zaliczki na ciepłą wodę użytkową za okres 2013 roku.

Odnosząc się natomiast do stanowiska pozwanej przedstawionego w piśmie z dnia 11 grudnia 2014 roku, iż w sprawie niniejszej powinny zostać uwzględnione również należności za podgrzanie wody w roku 2012 wskazać należy, iż zgodnie z art. 321 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem. Rozliczenie należności z powyższego tytułu nie zostało objęte zakresem pozwu. Strona pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wskazując na istnienie powyższej wierzytelności nie zgłosiła zarzutu potrącenia, ani nie wystąpiła z powództwem wzajemnym. W świetle powyższego Sąd nie mógł orzec w tym przedmiocie w toku niniejszego postępowania. Jednocześnie nie wyklucza to dochodzenia powyższej wierzytelności w toku odrębnego procesu.

Stosownie do art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odorki ustawowe. Obowiązek zwrotu świadczenia nienależnego ma charakter bezterminowy, wobec czego w niniejszej sprawie zastosowanie będzie miał przepis art. 455 k.c., zgodnie z którym w przypadku, gdy termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W niniejszej sprawie za wezwanie uznać należało wniesienie powództwa wszczynającego postępowanie w niniejszej sprawie. W związku z powyższym Sąd zasądzając od pozwanego Spółdzielni Mieszkaniowej w S. na rzecz powoda S. P. łączną kwotę 107,81 zł zasądził również odsetki ustawowe w wysokości 13 % w stosunku rocznym od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 12 maja 2014 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, przy czym powód wygrał niniejszą sprawę w 40 %, zaś pozwany w 60 %.

Na koszty sądowe poniesione przez stronę powodową składała się wyłącznie opłata od pozwu wysokości 31 zł. Strona pozwana poniosła natomiast koszty w łącznej wysokości 77 zł, na które składały się opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 60 zł. W związku z powyższym Sąd zasądził od powoda S. P. na rzecz pozwanego Spółdzielni Mieszkaniowej w S. kwotę 59,03 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi przez adwokata ustanowionego z urzędu Sąd przyznał ze Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w S. - na rzecz adw. K. R. kwotę 221,40 zł, w tym kwotę 41,40 zł tytułem 23% podatku od towarów i usług.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalone zostały zgodnie z § 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz na podstawie § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461 j.t.).

Na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 100 k.p.c., biorąc przy tym pod uwagę stopień uwzględnienia żądania powoda, Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w S., tytułem poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków z tytułu kosztów sporządzenia opinii biegłego (w łącznej wysokości 4115,57 zł) od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej w S. kwotę 2490,46 zł. Na podstawie zaś art. 102 k.p.c., z uwagi na sytuację materialną powoda S. P., Sąd odstąpił od obciążania go pozostałymi kosztami procesu, stwierdzając, że brakujące koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.